

2014 — рік Коня

«Кінь — це окремий світ, повний таємниць, нескінченної доброти та щирості», —

Настя ЯЩЕНКО, успішна студентка юридичного факультету, кандидат у майстри спорту з верхової їзди.

Ірландський письменник Майн Рід відгукувався про цю тварину так: «Найшляхетніший, найпрекрасніший та найрозумніший із усіх чотирилапих друзів людини — це кінь». А от американський письменник та журналіст Ернест Хемінгуей звертався до коня з такими словами: «Ти усе розумієш! І ти ніколи не образиш, а тим паче — не збрешеш». З тих пір минуло багато років, але любов сучасної людини до коня анітрохи не зменшилася! В одному із спортивних клубів, у яких виховуються любителі та професіонали з кінного спорту, вже понад 13 років тренується студентка юридичного факультету групи ЮП-32, за сумісництвом КМС з верхової їзди, Анастасія ЯЩЕНКО. Вперше дівчина переступила поріг Харківського іподрому ще у 6 років. І на першому ж

занятті безмежно закохалася у цих граціозних тварин, тому і зрозуміла: кінний спорт — її покликання.

Через шість років Анастасія перейшла до кінно-спортивного клубу при Харківській зооветеринарній академії, де дівчині запропонували спортивну кар'єру. Ось так і потрапила наша героїня до цього рівного світу: тепер на тренування — як на свято! Шкода лише, що часу вільного на це завжди бракує... ча

«Для мене кінний спорт — це не лише хобі, а й професійна спортивна діяльність. Я активно беру участь у змаганнях, що надають мені впевненості у собі, у своїй силі, а також можливість відчути дух суперництва», — коментує спортсменка.

На її рахунку — абсолютні перемоги у таких конкурсах, як «Кубок КСК «Троя», «Кубок КСК «Діброва», «Кубок КСК «Кінний двір», «Кубок ректора ХЗВА» тощо. Та найважливішою подією для Анастасії є день присудження їй звання КМС. Відтак уже у 15-річному віці дівчина стала справжнім професіоналом своєї справи.

«Катання на коні — це ліки від депресії та багатьох інших хвороб. Пам'ятаю, кілька років тому до нас на конюшню приїхала дівчинка з діагнозом ДЦП. Через деякий час перебування з тваринами їй стало значно краще. Тож, прогулянки на коні не лише підіймають настрій, а можуть допомогти побороти серйозні хвороби», — відзначає Анастасія.

А приносить нашій героїні перемоги у змаганнях чистокровна кобилка з продовгуватою білою плямою на лобі красуня Версія! Настя зізнається, що у неї з Версією абсолютна довіра та взаєморозуміння.

Тренування для Анастасії — найважливіші. Але, звичайно, про університет вона не забуває: складає сесії на одні «четвірки» та «п'ятірки», а також бере активну участь у науковій роботі. Зокрема, Настя випробовувала свій науковий потенціал на англійській конференції «Актуальні проблеми юриспруденції», отримала грант на проходження курсу юридичної англійської та бізнес-права у Кембриджі. Наразі вивчає китайську в Інституті Конфуція, що при нашому університеті.

Анастасія Ященко ділиться своїми планами щодо Нового року: «Напевно, 2014-й буде по-своєму особливим, адже кінь — моя стихія. У мене є традиція: щороку 31 грудня приїжджати до конюшні та пригощати коней ласощами. А оскільки цього разу ми святкуватимемо рік Коня — на моїх улюбленців чекатимуть подвійні порції новорічних подарунків».

Кристина НОВІКОВА, ЛЖ-21.

«Нехай у 2014-му всі надії справдяться...», — докт. фіз.-мат. наук, проф. В. О. КАТРИЧ, перший проректор з наукової роботи.

Рік 2013 приніс доктору фізико-математичних наук, професору В. О. КАТРИЧУ відповідальну посаду першого проректора з наукової роботи. Рік 2014 принесе Віктору Олександровичу ювілей.

— Вікторе Олександровичу, яким був рік 2013 для Вас?

— Дуже напруженим... Помер Ілля Іванович Залюбовський. Величезна втрата для Харківського університету, Харкова та України, для всієї наукової спільноти. Ілля Іванович став проректором у

19

67 р., коли я закінчив радіофізичний факультет і тільки почав працювати у науковій частині університету. У 1996 році я прийшов на посаду заступника проректора з наукової роботи, тобто майже

17 років працював поруч із Іллею Івановичем. Він був для мене і начальником, і вчителем, і другом, і сразком у роботі та ставленню до людей.

— Важко Вам працювати тепер?

— Я був заступником проректора впродовж усіх цих років, але відчув лише зараз, яку величезну роботу виконував Ілля Іванович, поки сам не став проректором. Чи важко мені? Так. Життя стрімко змінюється. Змінюються умови з організації та фінансування наукових досліджень у ВНЗ. Міністерство ставить (і правильно робить) перед вищими навчальними закладами значні завдання, особливо щодо комерціалізації наших наукових результатів та розробок. Ми повинні зробити все можливе, щоб увійти до переліку найкращих університетів світу, хоча б у перші 500, але бажано потрапити в першу сотню за різними рейтингами. За науковою роботою серед класичних університетів Харківський — другий. Та якщо розглядати не абсолютні показники, а відносні, то можемо претендувати і на перше місце. Науковий потенціал у нас великий. Тільки за роки незалежності України попри всі негаразди з фінансуванням науки науковцями університету отримано 22 Державні премії у галузі науки і техніки. Але зараз ми живемо в ринкових умовах. За останні роки змінилися умови формування замовлень на виконання конкретних наукових та науково-технічних

розробок і їх

впровадження у виробництво. У провідних країнах світу наукові роботи в університетах держава фінансує тільки 50%, а ще 50% фінансують бізнес-структури та спонсори. У нас коефіцієнт

ефективності використаних бюджетних коштів становить, на жаль, тільки 20%.

— У чому Каразінський перший?

— Університет перший, перш за все, у проведенні фундаментальних досліджень, результати яких визнані світовою науковою спільнотою. Наш вищий навчальний заклад увійшов до числа дослідницьких університетів за показниками, що визначають рівень стану та розвитку тієї чи іншої галузі у діяльності ВНЗ. Наприклад, у нас велика кількість публікацій, що входять до міжнародної наукометричної бази даних SCOPUS, Web of Science та ін. Для отримання статусу дослідницького університету за рік має підготувати 200 наукових публікацій, статей, виданих у визнаних наукових журналах світу, що входять до міжнародної наукометричної бази даних Scopus, а Каразінський продукує вдвічі більше таких матеріалів — 400-450 щорічно. Світове визнання мають результати досліджень та розробки науковців практично всіх факультетів та НДІ, особливо фізико-математичного наукового напрямку.

— Аналізуючи своє життя, Ви відчуваєте, що чогось ще бракує?

— Мені б хотілося святкувати ювілей той, що був років 20 тому. Тоді у 1984 р. — я став заступником декана радіофізичного факультету. Весь цей час ми займалися серйозними науковими дослідженнями, але вони були спеціалізованими, стосувалися військової справи, а зараз все частіше звертаємось до питань, котрі ближчі до людини і покращують її життя. Я очолюю кафедру фізичної і біомедичної електроніки та комплексних інформаційних технологій. У цьому напрямку науки відкривається стільки невідомого, стільки нових шляхів у вирішенні задач!!! Але ці задачі складніше, ніж попередні, вирішення яких принесли університету світове визнання. Прикро, що матеріально-технічна база слабка. Складність ще у тому, що значних зусиль коштує прагнення утримати молодь вдома, на своїй землі. Вивчиш студента, підготуєш його до захисту кандидатської дисертації, а далі життя вносить свої корективи: у молоді заробітна плата замала, з усіх боків пропозиції щодо працевлаштування кращі, то молодь і їде за кордон. Наприклад, троє моїх аспірантів поїхали...

— Які позитивні моменти?

— Радість в тому, що є науковий колектив, є бажання до наукової роботи. Я вдячний життю, що воно пов'язало мене з університетом. Кажуть, що університетських видно здалеку, вони ніби з іншого світу. Щасливий, коли вдається вирішити якесь нове, невирішене ніким у світі, нехай навіть зовсім маленьке, але наукове завдання. Це найпрекрасніше відчуття. Радію за успіхи колег, особливо молоді.

— Ваше найбільше досягнення?

— У мене два сини, Олег та Володимир, дорослий онук Данило. Маю понад 200 наукових публікацій, зарубіжні монографії, підручники — це велика робота. Я завжди з радістю іду на роботу, чудово себе почуваю тут, і не гірше вдома.

— Над чим працюватимете у 2014-му? Які завдання бачите для університетської науки?

— Дуже важливе завдання на наступний рік полягає у комерціалізації результатів наукових досліджень та розробок. У провідних країнах світу є державні структури, які стежать за винаходами, є експертні ради, які визначають, що певний винахід перспективний, відповідна структура за державні кошти шукає бізнесменів, інвесторів для втілення винаходів чи розробок. Державна машина долучається, щоб заповнити прірву між ідеєю винаходу та його застосуванням. Хіба вчений має займатись пошуком інвесторів? У нас поки так. За законом університет не має права сам продати наукову розробку, виробляти її і мати прибуток. Потрібно знайти start-up компанію і з нею вирішувати питання щодо комерціалізації розробок. А це, на жаль, велика проблема! Університет на рік виконує 115-120 держбюджетних науково-дослідницьких робіт на суму понад 20 млн. грн. Як дослідницький університет ми маємо мінімум 50% коштів заробляти за рахунок грантів, госпдоговорів, надання послуг, участі у проектах різного рівня тощо. Треба впроваджувати розробки фахівців університету. Це дуже складні завдання. Саме за кошти позабюджетного фінансування можна було б придбати необхідне обладнання та матеріали, спрямувати кошти на розвиток матеріально-технічної бази, на

заробітну плату науковцям,
покращення матеріального становища кожного автора, співавтор розробки.
Одним із завдань є підвищення ефективності аспірантури та докторантури університету.

— На завершення маю «новорічне» запитання: з чим у Вас асоціюється Кінь?

— Одразу згадую фільми Тарковського. Він дуже любив коней і яскраво висвітлював їх красу. Пам'ятаю, при моїй школі була конюшня — я виріс у невеликому містечку Мерефа. На мою думку, кінь — тварина надзвичайно естетична. Кінь — це реалізація природою людських бажань: краси, швидкості, вірності. Та незалежно від того, який рік попереду, коня чи змії, кожна людина хоче, щоб він приніс все найкраще, найпрекрасніше, щоб мрії здійснювались, щоб вдома було добре, щоб діти та рідні не хворіли, щоб була злагода, любов та улюблена робота. Я вітаю весь колектив університету, студентів та аспірантів зі святом і бажаю кожному, щоб у цьому році всі надії справилились.

С. ШКУРАЙ.

Проф. С. І. ПОСОХОВ: «Йти своїм шляхом назустріч мрії!»

Рік Трудівника

Рік дерев'яного Коня вже вп'яте зустрічатиме завідувач кафедри теоретичної і прикладної системотехніки факультету комп'ютерних наук С. І. ШМАТКОВ. Два минулих роки пройшли для Сергія Ігоровича успішно: у вересні 2012 р. він захистив докторську дисертацію. Влітку 2013 р. став стипендіатом облдержадміністрації у галузі науки, а у вересні — його кафедра виборола I місце у рейтингу кафедр природничо-математичного профілю.

— Сергію Ігоровичу, символом чого для Вас є кінь?

— У першу чергу він асоціюється з роботою. Кінь — це трудівник. Уперше людина приручила коня не для розваг, а саме для праці. Я не даремно, напевно, народився у рік Коня, адже все життя наполегливо працюю. Я не той кінь, який десь красиво скаче на галявині, я — ваговоз, який все життя безперестанку працює.

— Серед основних позитивних якостей цієї тварини — працелюбність, комунікабельність і щедрість...

— Я згоден. І роботу, і спілкування люблю... Ось тільки за щедрість нічого не можу сказати. Моїм колегам і друзям видніше. Ось у нас на кафедрі працює Олексій Анатолійович АРТЮХ (народився у рік Коня). Він і працелюбний, і комунікабельний, і щедрий...

— Говорять, що кінь капризний,

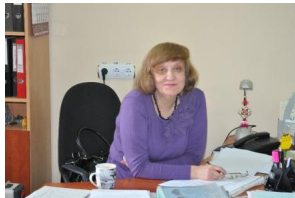
практичний, схильний до авантюр?

— Що стосується капризності, я не у тому віці, щоб піддаватися примхам. Практичний і схильний до авантюр — у певній мірі. До речі, схильність до авантюр — це не зовсім негативна риса. Іноді авантюризм допомагає у житті. Я, наприклад, і кафедру створив деякою мірою завдяки своїй схильності до авантюр. Ось ще одна риса, яка, як на мене, притаманна і знаку, і людям, які під ним народилися, це — вдячність. Я надзвичайно вдячний землі, на якій працюю, і людям, які мене оточують. Мені здається, що зараз найбільшою вадою є невдячність. Я вдячний місту, університету, що я можу тут працювати. Я вдячний колективу, дружині і дітям за те, що вони мене підтримують. Треба навчитися бути вдячним тому, що маєш. Бо правду говорять: добре там, де нас немає.

— Є відомий вислів: «Праця зробила з мавпи людину не для того, щоб потім зробити з неї коня».

— Я згоден з першою частиною фрази. Щоб щось отримати, треба багато працювати. Мені хотілося б побажати кожному, щоб він добре працював. Коли кожна людина буде на своєму місці, буде любити свою роботу і працювати, тоді буде і добробут, і прогрес, і розвиток. Планів багато. Рік Трудівника нам допоможе. Л.
ПЛИННА.

Під знаком вірності...□

Мене доля звела із незвичайною людиною — Т. О. МАРКОВОЮ, начальником аналітично-організаційного відділу науково-методичного центру. А незвичність полягає у тому, що Тетяна Олексіївна гармонійно поєднує у собі несумісні якості:

організаторський хист, професіоналізм, чуйність, делікатність, уважність, жіночність. Вона змогла реалізувати себе як у професійному житті, так і в особистому. Отже, щаслива людина, щаслива жінка...

Тетяна Олексіївна вихованка історичного факультету. З 1980 р. займається методичною діяльністю, з 2002 р. — начальник аналітично-організаційного відділу. Усе життя Тетяни Олексіївни — в університеті. І родина у неї університетська: чоловік також закінчив історичний, донька — біологічний, син — факультет комп'ютерних наук. —
Вірність у всьому — найхарактерніша риса людей, народжених у рік Коня, — вважає Тетяна Олексіївна. Вона вже понад тридцять років пліч-о-пліч зі своїм чоловіком, а з університетом ще довше.

Колеги цінують і поважають Тетяну Олексіївну за її компетентність і людяність: «Щедра, товариська, активна. І на роботі створила дружню та легку атмосферу».

Серед афоризмів про коней Т. О. Маркова згодна з наступним: «На чотирьох ногах кінь, і той спотикається», коментуючи:

— Труднощів у житті багато, вони є і завжди будуть. Тому не можна падати духом, слід сміливо дивитися вперед, накреслювати орієнтири і йти до своєї мети.

— А який кінь до вподоби?

— «У яблуках». — **Тетяно Олексіївно, Ваші очікування від прийдешнього року?**
— У 2014 році я святкуватиму ювілей. 60 років. Час біжить швидко. Мрію про рік стабільний і спокійний. Щоб і у родині, і в університеті панував добробут. **О. БОБРИК.**

Активно мріяти...

Новий 2014-й рік, особливий гість, вже стукає у наші двері. Постукав він і до Центру довузівської освіти, адже там щоденно працює ювіляр, директор Центру, проф. В. І.

ЧЕБОТАРЬОВ.

Час-пik

роботи тут постійно: наплив абітурієнтів час від часу може бути дещо слабшим... Як завжди Вадим Іванович зустрічає новорічні свята у доброму гуморі, бадьорий, усміхнений, і ніяк не скажеш, що за рік святкуватиме такий почесний ювілей! Свято припадає на рік Коня, а Вадим Іванович за китайським гороскопом — Собака. Згідно з астрологічними прогнозами прийдешній рік має бути прихильним для народжених у рік Собаки.

— **Вадиме Івановичу, чи доводилось хоча б раз у житті проїхатись верхи на коні?**

— На жаль, такої можливості не було. Але кінь — дуже красива тварина, яка мені до вподоби. — **У новорічні свята так приємно помріяти... Про що мрієте Ви?**

— Мрію, щоб із роботою мого відділу було все гаразд, щоб усі працювали у такому ж дусі. Щоб усі були здорові у родині, щоб з'явилися ще внуки! Мрію відпочити в Альпах! Наш ювіляр — прихильник активного відпочинку. Із року в рік Вадим Іванович із родиною відвідує гірськолижні курорти. Катався у Чегеті при Ельбрусі, і в Донбаї, і в у Карпатах. Вадим Іванович став на лижі вже у зрілому віці, а потім навчив і дітей. Вони всією родиною підкорюють гірські вершини найвідоміших курортів світу. А от улітку — із наметами на Дикий пляж. Вадим Іванович увесь час у

русі: якщо море, то обов'язково плавання, а також ловля устриць, мідій та інших морських делікатесів.

— **Ви завжди так активно відпочиваєте?**

— Так! Безперервний рух. Загартовую себе та своїх дітей і взимку, і влітку! Навіть, коли минулого року ми із дружиною були у Греції, не сиділи на місці. Здійснили захоплюючий екскурсійний тур — принадами Балканського півострова: Салоніки, Афіни, гора Олімп, монастирський комплекс Метеора... І все, що бачили, знімали на камеру. Маємо безліч фотографій незабутніх мандрівок! А цієї осені наш герой побував під самісінькими хмарами Харкова! Здійснив політ на вертольоті! Скарбниця життєвих вражень Вадима Івановича невпинно поповнюється! На черзі — вершини

Альпійських гір!

Є. ПРОРВІНА.

Aspirans

«Якщо я народився у рік Коня, то, напевне, і асоціююся я з цією твариною. Кінь завжди йде вперед, і, якщо його заохотити, він бігтиме швидше. Я такий же. Завжди йду вперед. І девіз у мене: ні кроку назад, завжди вперед!» — Павло КОБИЛІН, аспірант геолого-географічного.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Слово «аспірант» походить від латинського *aspirans* — «той, що прагне до чогось». Павло теж не просто «готується до захисту кандидатської дисертації на здобуття вченого ступеня» кандидата наук», а прагне здійснити свою мрію!

З Павлом Кобиліним як з успішним студентом газета вас уже знайомила (№ 4 2010). І ось він аспірант, який за перший рік навчання встиг скласти «на відмінно» кандидатські іспити, стати учасником двох міжнародних конференцій та майстер-класів «Відкриті дні, міжнародні майстер-класи» у Брюсселі! За дипломами, медалями, опублікованими науковими статтями стоїть наполеглива кропітка праця... Ще студентом Павло посів II місце на Регіональному конкурсі студентських наукових робіт, виступив із доповідями на конференціях у Харкові, Києві, Москві, відвідав Великий географічний фестиваль у Санкт-Петербурзькому державному університеті!

Відмінно навчався і входив до складу факультетської команди з волейболу, про що тепер йому нагадують не лише фотографії зі змагань, а й одна золота і 2 срібні медалі. Під науковим керівництвом проф. К. А. Немця аспірант Павло Кобилін працює над дисертацією «Розвиток соціальної інфраструктури регіональної соціогеосистеми за роки незалежності (на прикладі Харківської області)». За півтора роки навчання в аспірантурі взяв участь у трьох конференціях, здобув диплом на каразінській конференції «Академічні та наукові виклики в різноманітних напрямках знань в XXI ст.», безкоштовно відвідав майстер-класи від всесвітньо відомих науковців у Брюсселі. Павло зібрав у бібліотеці необхідний для дисертації матеріал, знайшов частину потрібних

статистичних даних,
підготував наукові статті, без яких захист дисертації неможливий. При цьому аспірант ще знаходив час для проведення занять зі студентами та роботи у приймальній комісії.
«Відповідальний,
сумлінний, педантичний, цілеспрямований, — говорить про Павла науковий керівник Костянтин Аркадійович Немець. — З ним приємно працювати. З нього вийде доктор наук. Усе для цього має. До захисту він уже зробив огляд літератури, підготував 10 публікацій, з них 2 — у фахових виданнях. Стабільно випереджає графік роботи!»

2014-й — має бути дуже успішним для Павла Кобиліна, адже це рік його знаку. Стоячи біля університетської ялинки, прикрашеної до Нового Року іграшками та гірляндами, ми з Павлом загадуємо бажання — і вони для слави науки і рідного УНІВЕРСИТЕТУ!

А. КАЛІНІНА